

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. J.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistán, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 - Vršovice, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.2.2017, č. j. KRPU-242730-45/ČJ-2016-040022,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši 12.342,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané dne 24.2.2017, tedy v zákonem stanovené lhůtě, a doplněné dne 1.3.2017 prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18.2.2017, č.j. KRPU-242730-45/ČJ-2016-040022, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-242730-16/ČJ-2016-

040022, ve znění opravného usnesení žalované ze dne 13.12.2016, č.j. KRPÚ-242730-16/ČJ-2016-040022, o 60 dnů.

V žalobě namítl, že odpadl předpoklad dosažení účelu zajištění. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí totiž zabývala eventuálními faktickými překážkami vyhoštění a hodnotila postup při realizaci výkonu vyhoštění, nicméně nezhodnotila právní překážky vyhoštění, které v daném případě způsobují jeho nerealizovatelnost. Žalobce uvedl, že soud vydá rozhodnutí o správním vyhoštění do 60 dnů. Dále žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1.10.2015, č.j. 2 Azs 219/2015-23, který se zabývá přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v řízení o vyhoštění. K tomu žalobce doplnil, že řízení před Nejvyšším správním soudem potrvá asi 2 měsíce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že žalobcovým cílem je snaha dostat se do Německa, a v žádném případě se nehodlá vrátit do Pákistánu. Ve správním řízení dala žalovaná jasně najevo, že v případě žalobce bude doba zajištění podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. maximálně 180 dnů. Žalobce připomněl, že byl omezen na osobní svobodě dne 24.11.2016 a měl by tedy být propuštěn nejpozději dne 23.5.2017. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy zbývalo pouze 94 dnů do uplynutí doby, kdy bude propuštěn. Z toho žalobce dovodil, že žalovaná v této době nebude moci jeho vyhoštění realizovat, a to ani v případě, že by mu opatřila prostřednictvím pákistánského velvyslanectví cestovní doklady. Podle žalobce je tak zřejmé, že jeho zajištění v době vydání napadeného rozhodnutí již neplnilo svůj účel, nýbrž se stalo fakticky pouze opatřením plnícím represivní a odstrašující funkci. Žalobce dále poukázal na čl. 15 odst. 4 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), a závěrem namítl, že jelikož správní vyhoštění nemůže být vykonatelné, zatížila žalovaná napadené rozhodnutí nezákonností pro nezohlednění odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění, a proto žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná uvedla, že dne 24.11.2016 byl žalobce zajištěn ve skupině 18 osob, které se za pomoci převaděče snažili v úkrytu kamionu dostat ze Srbska do Německa. Žalovaná připomněla, že žalobci bylo dne 20.1.2017 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému podal žalobce odvolání, o němž nebylo dosud rozhodnuto. Žalovaná dále uvedla, že žalobce podal podle ust. § 129a zákona o pobytu cizinců dne 2.2.2017 žádost o propuštění ze zajištění, přičemž dne 18.2.2017 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění. K námitce žalobce, že odpadl předpoklad dosažení účelu zajištění, žalovaná uvedla, že nelze dopředu předvídat veškeré kroky, které žalobce učiní, a odhadovat délku potenciálních řízení, neboť argumentace žalobce by znemožnila jakékoli zajištění cizince, u něhož by nebylo v právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Závěrem žalovaná připomněla ust. § 125 zákona o pobytu cizinců, které se vztahují na případy možného zajištění cizince nad rámec žalobcem zmiňovaných 180 dnů.

V replice žalobce uvedl, že jeho argumenty nejsou spekulativní a naopak za spekulativní považuje názor žalované, že by mohlo dojít k vykonatelnosti rozhodnutí o zajištění v době, kdy je možné uvažovat o zajištění žalobce podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce připomněl, že dosud nejsou dány ani náznakem důvody k tomu, že by mohl

jakýmkoliv způsobem mařit výkon správního vyhoštění. Žalobce poukázal na skutečnost, že český zákonodárce měl za povinnost implementovat čl. 15 odst. 5 návratové směrnice tak, aby nedošlo k překročení maximální doby zajištění šesti měsíců. Žalobce uvedl, že pokud je právní řád České republiky nastaven tak, že obvyčejným využitím řádných opravných prostředků je způsobeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vykonatelné v průběhu maximálních dob zajištění cizince, nelze takový stav vykládat v neprospěch zajištěného cizince. Překročení sedmidenní lhůty k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je žalovaná povinna respektovat, neboť v opačném případě by odpadl právní předpoklad dosažení účelu zajištění. Žalobce uvedl, že rozhodnutí o zajištění je tím nejzávažnějším zásahem do práv cizince a nelze podle jeho názoru připustit, aby bylo v jeho zajištění pokračováno v případě, že je zcela nereálné, že bude dosaženo účelu zajištění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého zástupce s tímto postupem vyjádřil konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené mu za tímto účelem soudem neuvedl, že na projednání věci trvá.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24.11.2016 bylo zjištěno, že žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 24.11.2016 v 05:00 hod. na silnici E55 u obce Cínovec, neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl nalezen v kamionu srbské MPZ v úkrytu bez cestovních dokladů. Dne 24.11.2016 v 17:00 hod. bylo zajištění žalobce překvalifikováno na zajištění podle ust. § 27 odst. 2 zákona o Policii.

Žalobce do protokolu o podání vysvětlení sdělil, že z Pákistánu odcestoval dne 9.8.2015 do Íránu, kde pobýval 1 měsíc. Pak se dostal do Turecka, kde došlo k jeho zadržení a umístění do zařízení pro uprchlíky, avšak po třech měsících jej propustili. V cestě pokračoval a odjel do Řecka, kde pracoval asi půl roku u jednoho rolníka za stravu a ubytování. V cestě pokračoval do Makedonie a Srbska, kde si v Afghánském parku sjednal cestu do Německa, které bylo cílem jeho cesty. Z Pákistánu odcestoval, neboť se obával

o svůj život. Jeho rodina žije v nepřátelství s jinými lidmi a ti mu zavraždili otce. Neměli peníze na cestu celé jeho rodiny, tak odcestoval jen on a měl zajistit zázemí pro celou svou rodinu v západní zemi. Dále uvedl, že si je vědom, že po Evropské unii může cestovat pouze s cestovním pasem a vízem.

Z oznámení o zahájení správního řízení č.j. KRPU-242730-13/ČJ-2016-040022 (pozn. soudu - nesprávně označené datem 25.9.2015), vyplývá, že dne 24.11.2016 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 24.11.2016 v 05:00 hod. na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno na obou stranách rozhodnutí a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že dne 25.11.2016 převzal stejnopis tohoto oznámení a byl s ním seznámen.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle ust. § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Podle odst. 2 je policie oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec

a) v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, nebo

b) uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.

Podle odst. 3 doba trvání zajištění nesmí překročit v souhrnu 545 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Na tomto místě soud konstatuje, že rozsudkem ze dne 20.12.2016, č.j. 75A 37/2016-25 rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-242730-16/ČJ-2016-040022, ve znění opravného usnesení žalované ze dne 13.12.2016, č.j. KRPU-242730-16/ČJ-2016-040022, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců za účelem vyhoštění a doba trvání zajištění je stanovena na 90 dnů.

Soud se zabýval námitkou žalobce, že se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nezabývala odpadnutím reálného předpokladu dosažení účelu zajištění, čímž zatížila rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností.

Na tomto místě soud připomíná, že právní řád je založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 26.10.2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54, www.nssoud.cz).

Na jedné straně tak stojí opravné prostředky v řízení o správním vyhoštění, na jejichž možnosti využití a předpokládané délce vyřízení podaných opravných prostředků žalobce staví svou argumentaci, a na straně druhé postačuje zákona o pobytu cizinců k zajištění cizince i zahájení řízení o správním vyhoštění. Výše uvedené principy právního řádu podle soudu vylučují interpretaci žalobce, kdy pouze vedení řízení o správním vyhoštění vylučují aplikaci zajištění, které naopak s vedením řízení o správním vyhoštění počítá. Žalobce zcela odhlíží od toho, že se jeho faktická situace může změnit a nemusí být využito všech opravných prostředků, stejně jako nelze dopředu stanovit, jak dlouho bude které řízení trvat. .

V této souvislosti soud odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, v níž se konstatuje: „V souladu se směrnicí Evropské unie se navrhuje zákonem výslovně stanovit, ve kterých případech lze cizince zajistit i na dobu delší než 180, maximálně však na 545 dnů, tj. 18 měsíců (článek 15 odst. 6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES). Z možností daných směrnicí je navrženo využít důvod spočívající v “nedostatečné spolupráci dotčeného státního příslušníka třetí země”. Zavedení této možnosti se navrhuje s ohledem na případy záměrného maření realizace správního vyhoštění (nikoli z objektivních důvodů jako je např. nemoc bránící realizaci vyhoštění) či ztěžování přípravy výkonu vyhoštění uváděním nepravdivých údajů, které se v praxi nezřídka objevují. V praxi nejsou výjimkou případy opakovaného uvádění nepravdivých údajů o totožnosti cizince, který nedisponuje cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti. Cizincem uváděné údaje je nezbytné ověřovat ve státě občanství cizince, což může trvat i několik měsíců (totožnost se v letech 2008 a 2009 nepodařilo ověřit ve lhůtě 180 dnů u 37 % zajištěných cizinců). Předpokladem takto prodloužené doby zajištění je skutečnost, že vyhoštění cizince je v prodloužené době stále uskutečnitelné. Druhý z důvodů pro prodloužení doby trvání zajištění nad dobu 6 měsíců předpokládaný Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, tj. zpoždění

při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí, nebyl využit s ohledem na význam zásahu do osobní svobody a okruh případů, v nichž by mohla být v praxi taková možnost uplatňována. Ustanovení o maximální době zajištění se vztahuje nejen na zajištění za účelem správního vyhoštění ale i další zajištění podle zákona o pobytu cizinců (zajištění za účelem vycestování podle § 124b, zajištění cizince za účelem jeho předání nebo převozu podle § 129). Odvolací řízení je vyloučeno s ohledem na nutnost urychleného soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění.” Zákonodárce přistoupil k úpravě institutu zajištění cizince právě proto, aby nedocházelo k maření správních rozhodnutí. Zároveň do právního pořádku České republiky implementoval opravné prostředky, kterými může zajištěný cizinec bránit svá práva. Institut zajištění cizince a možnost opravných prostředků se tak vzájemně nevylučují, jak naznačuje žalobce, nýbrž stojí vedle sebe.

Vzhledem k výše uvedenému považuje soud argumentaci žalobce za spekulativní a konstatuje, že za užití ust. § 125 odst. 3 zákon o pobytu cizinců lze učinit obdobnou dedukci, která by při naplnění zákonem stanovených kumulativních podmínek mohla vést k prodloužení zajištění žalobce až na 545 dnů.

Nad rámec výše uvedeného má soud za to, že v případě žalobce je rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění zcela namístě, je řádně odůvodněné a představuje přiměřené opatření státu vůči porušování právních předpisů České republiky a Evropské unie ze strany žalobce. Žalobce nerespektoval právní řád členských států Evropské unie ani České republiky a pobýval na území členských států bez patřičného povolení k pobytu, navíc vědom si protiprávnosti svého jednání cestoval v úkrytu. V daném případě tak žalovaná zcela legitimně použila institutu prodloužení zajištění, neboť zájem nad dodržováním veřejného pořádku a právních předpisů České republiky a Evropské unie převážil nad osobní svobodou žalobce.

Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že právo pobývat na území České republiky a členských států EU nepatří do kategorie základních lidských práv, přičemž projevem suverenity každého státu včetně České republiky je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na své území.

V daném případě soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, jak tvrdil žalobce. Soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž není v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 24.2.2017, č.j. 75 A 8/2017-16. Podle § 35 odst. 8 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 12.342,- Kč,

kteřá se skládá z částky 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.142,- Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. března 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová